

Sygn. akt I PK 29/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 11 września 2014 r., sygn. akt IX Pa 280/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
odstępując od obciążenia powoda kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację powoda M. W. od wyroku Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 30 stycznia 2014 r. oddalającego powództwo o odszkodowanie przeciwko A. , spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. (pełna nazwa N.).

Skarga kasacyjna powoda została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. przejawiającym się w błędnym ustaleniu, że zastosowane przez pozwanego kryteria oceny pracy powoda uzasadniają rozwiązanie z nim umowy o pracę oraz sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przejawiającą się w

przyjęciu, że u pozwanego zaistniały zmiany organizacyjne uzasadniające likwidację stanowiska pracy powoda, oraz że pozwany, rozwiązując z nim umowę o pracę zastosował sprawiedliwe i obiektywne kryteria doboru do zwolnienia, w szczególności przez zastrzeżenia co do jakości jego pracy i absencji chorobowej. Powód zarzucił także naruszenie prawa materialnego tj. art. 45 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie w sprawie, przejawiające się w uznaniu, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę było uzasadnione, mimo iż pozwany nie wykazał zaistnienia ekonomicznej lub organizacyjnej konieczności likwidacji jego stanowiska pracy. Do wsparcia tego zarzutu powołał się na rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 25 stycznia 2013 r., I PK 172/12, stosownie do którego już w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem pozwany powinien wskazać istotę zarzutów wobec pracownika, aby mógł on nie tylko precyzyjnie odnieść się do nich ale już na tym etapie ocenić możliwość uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia Sądu Pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, opartego na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., pełnomocnik powoda wskazał na konieczność wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego przedstawionego jako „jednoznaczne wskazanie warunków, w których – ze względu na cel, społeczno-gospodarcze przeznaczenia oraz potrzeby, pracodawca może skutecznie rozwiązać z pracownikiem umowę o pracę z przyczyn ekonomicznych przez zastosowanie kryteriów doboru odpowiednich do konieczności rozwiązania umowy o pracę w szczególności ze wskazaniem momentu, który pozwalałby na spełnienie w/w warunków”. Powtórzył uzasadnienie zarzutu skargi o niewykazaniu przez pozwanego ekonomicznej lub organizacyjnej konieczności likwidacji stanowiska pracy powódki (sic!), podnosząc, że „zdaniem mojej mandantki wskazane przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę nie są więc prawdziwe i konkretne”. Ponownie odwołał się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2013 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub – w razie rozpoznania – oddalenie i przyznanie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego nie zostało obleczone w formę zbliżoną do wyводу wymaganego przy przedstawieniu „zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości” przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Niewskazanie w zagadnieniu określanym jako „zagadnienie prawne” przepisu, na tle którego jest formułowane, nie skłania do konkluzji, że na gruncie danej sprawy nie tylko jest możliwa, lecz wręcz jest konieczna zasadnicza wykładnia ustawy, mająca znaczenie dla prawidłowego stosowania prawa przez sądy powszechne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.), zwłaszcza że w orzecznictwie zwraca się uwagę, iż istotne zagadnienie prawne nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienia SN: z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08 oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.).

W związku z tym, że każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącego, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wspiera

nawiązanie do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych ustaleń, zbudowanej na krytyce oceny dowodów. Takie uzasadnienie przyczyn kasacyjnych jest zresztą niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparłszy na podstawie art. 102 k.p.c.